

Chương 55: Charlotte de Gardias

(Số từ: 4538)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:41 PM 14/06/2025

Khi tôi đến sảnh chính, Charlotte đang vẫy tay ra hiệu cho tôi đi theo cô ấy, rồi chúng tôi hướng đến một nơi nào đó. Trời đã nhá nhem tối, màn đêm đang dần buông xuống. Không có học viên nào trên các con phố của Temple. Xung quanh khu ký túc xá của Lớp Royal cũng không có khu nhà nào khác, nên vô cùng yên tĩnh.

Tôi tự hỏi Bertus sẽ nói gì nếu thấy tôi đi cùng Charlotte. Chắc chắn không phải điều gì tốt đẹp rồi. Tuy nhiên, lúc này tôi phải cảnh giác với Charlotte hơn, nên không thể phớt lờ lời của cô ấy.

Có lẽ đã hiểu được nỗi lo của tôi, Charlotte ngồi xuống một băng ghế thiếu sáng nằm giữa hai cây đèn đường.

Rõ ràng là tôi biết cuộc nói chuyện này sẽ về điều gì. Cô sẽ hỏi tôi về tiến độ tìm kiếm Valier.

Tôi nhìn Charlotte đang ngồi trên băng ghế. Cô không nhìn tôi mà chỉ đờ đẫn nhìn về phía cột đèn. Tôi không thể nhìn rõ mặt cô vì trời khá tối, nhưng như mọi khi, cô toát ra một khí chất điềm tĩnh và lạnh lùng.

Hoàn toàn khác biệt với Adriana. Cô điềm tĩnh nhưng dịu dàng.

Charlotte thì điềm tĩnh nhưng cực kỳ lạnh lùng. Các bạn cùng lớp của cô hẳn sẽ rất khó xử với cô nàng, dù có lẽ cô không để họ thấy khía cạnh này của mình.

Cả Bertus và Charlotte đều có một điểm chung: Họ che giấu con người thật của mình.

"Cảm giác đột nhiên có được một Siêu Năng là thế nào?"

Như thể đang nói bóng nói gió, Charlotte đột nhiên hỏi tôi câu đó.

"Tốt... tôi đoán vậy?"

Bởi vì sau cùng thì tôi cũng bắt đầu từ hai bàn tay trắng.

".....Thật sao?"

Charlotte nói với một giọng không chắc chắn. Charlotte nắm giữ loại sức mạnh nào? Nếu đúng là Charlotte sở hữu một Siêu Năng nào đó, thì có vẻ cô không thích sức mạnh của chính mình cho lắm.

"Tôi nghe nói, nó được gọi là Tự Âm Thị."

"À vâng."

"Đó là loại năng lực kích hoạt khi cậu tin tưởng mãnh liệt vào một điều gì đó."

Cô khác với những học viên thông thường. Charlotte đã biết cách Siêu Năng của tôi vận hành. Chà, năng lực của các học viên, ngoại trừ Charlotte, không được giữ bí mật. Có lẽ đó là thông tin mà ai cũng có thể tiếp cận.

"Có thể coi như không có tiến triển gì trong việc tìm kiếm người đó phải không?"

Việc tìm một người họ Kim ở Seoul đã cực kỳ khó khăn, ngay cả khi người họ Kim đó thực sự tồn tại.

Thật hơi vội vàng khi hỏi đã có tiến triển gì chưa, trong khi cô mới giao phó cuộc tìm kiếm này cách đây không lâu.

"...Tôi đang cố gắng."

Dĩ nhiên, tôi chẳng cố gắng chút nào. Tôi không có lý do gì để làm vậy.

"Phải, có lẽ tôi đã hơi thiếu kiên nhẫn khi cho rằng đã có tiến triển. Tuy nhiên, hãy nhớ rằng nếu cậu không mang lại kết quả nào, tôi không có lý do gì để bỏ mặc một tổ chức tội phạm vô dụng chỉ mang lại tai họa cho Đế quốc."

Charlotte nói điều đó như thể đang cố nhắc nhở tôi rằng đồng hồ đếm ngược đã bắt đầu.

Kế hoạch của tôi là từ từ báo cáo tiến độ để kéo dài mạng sống của mình.

Tuy nhiên, có rất nhiều vấn đề với kế hoạch đó.

Thực tế, dù chúng tôi có cố gắng tìm kiếm Valier mà cô đang tìm đến đâu, chúng tôi cũng sẽ không có kết quả, nhưng nếu chúng tôi "tìm thấy" một dấu vết, nó sẽ là gì và chúng tôi nên trả lời câu hỏi làm thế nào chúng tôi tìm thấy nó ra sao? Suy cho cùng, Hoàng tử và Công chúa mới là người đang tìm kiếm Valier.

Nếu họ không thể tìm thấy cậu ta với những dấu vết tôi đưa, họ chắc chắn sẽ nghi ngờ tôi. Dù cho kẻ ăn mày có hiểu rõ kẻ ăn mày nhất, họ vẫn sẽ tự tiến hành cuộc tìm kiếm của riêng mình một cách bí mật.

Vì vậy, tốt nhất là chỉ làm một chút việc, nhưng tôi vẫn chưa quyết định được nên thể hiện nó với cô như thế nào.

Charlotte vẫn chưa đến mức thúc giục tôi. Điều đó hẳn sẽ cho tôi thêm chút thời gian.

Chà, có vẻ như Charlotte có chuyện khác muốn nói với tôi ngoài việc kiểm tra tiến độ.

"Cậu, thử đi."

"Gì cơ?"

"Nếu cậu tin rằng mình biết người đó ở đâu, có thể cậu sẽ tìm ra được nơi ở của cậu ấy."

Ồ, ra đó là điều cô muốn.

Charlotte dường như đặt một chút hy vọng vào Siêu Năng mơ hồ của tôi. Thực ra, Tự Âm Thị của tôi không có chức năng này. Ở cấp độ hiện tại, tôi chỉ có thể tăng cường cơ thể mình là cùng. Không đời nào tôi có thể có được kiến thức chưa biết nào đó bằng nó.

Điều đó thật vô lý. Nếu một người hoàn toàn chắc chắn rằng mình biết hàng xóm đang làm gì ở nhà bên cạnh, điều đó không có nghĩa là nó sẽ hiện ra trong đầu người đó như một ảo ảnh. Dĩ nhiên, có những phần của Tự Âm Thị mà ngay cả tôi cũng chưa biết, nên có thể ở giai đoạn sau này sẽ có khả năng đó.

Rõ ràng là tôi nên từ chối yêu cầu của cô nàng.

Tuy nhiên, khi thấy Charlotte đang cố gắng bám víu vào cọng rơm cuối cùng, tôi đã thay đổi ý định.

Chuyện này.

Nếu tôi đi nước cờ này đúng đắn, tôi có thể kéo dài mạng sống của mình và của cả băng đảng. Đúng hơn, nếu tôi dùng sức mạnh của mình làm cái cớ, điều này hoàn toàn có thể thực hiện được. Những manh mối do băng đảng hay Hội Đạo Tặc tìm thấy có thể không thuyết phục được họ, nhưng nếu chúng thực sự được tìm thấy thông qua Siêu Năng của tôi, họ sẽ không còn nghi ngờ gì nữa.

Và tôi chính là Valier mà Charlotte đang tìm kiếm.

Hơn nữa, sức mạnh của tôi khá là phi lý.

Nó là thứ có thể biến điều không thể thành có thể...

"Cái đó... Chắc là không được đâu, nhưng... tôi có thể thử."

Charlotte cũng không tỏ ra quá kỳ vọng.

".....Cậu, có cần cái này không?"

Tuy nhiên, như thể muốn làm việc này một cách nghiêm túc, cô lấy ra bức chân dung của Valier và đưa cho tôi.

.....Tôi không thể tin được là cô lại mang theo bức tranh đó bên mình. Cảm giác tội lỗi len lỏi trong tâm trí tôi. Suy nghĩ rằng bỏ trốn sẽ là lựa chọn tốt nhất ở đây chưa bao giờ rời khỏi đầu tôi.

Mỗi lần thấy Charlotte trân trọng tôi đến vậy, tôi lại cảm thấy chán nản.

Chết tiệt.

Nhưng tôi lại phải lừa dối đứa trẻ này một lần nữa. Dù cho cuộc sống của các thành viên băng đảng và Loyar có khó khăn đến đâu.

Tôi phải lừa dối đứa trẻ này một lần nữa.

Tôi chăm chú nhìn vào bức chân dung của mình. Thực ra việc này hoàn toàn vô ích.

Để kích hoạt Tự Ám Thị, tôi phải hoàn toàn tin rằng mình biết cậu bé đó ở đâu.

Nhưng tôi không cần phải tin, tôi biết cậu ta đang ở ngay bên cạnh cô nàng.

Đó không phải là vấn đề của niềm tin. Nếu tôi không biết mình đang ở đâu, đó mới là vấn đề!

Dù sao đi nữa.

Tôi không thể theo dõi vị trí của người khác bằng kỹ năng của mình, nhưng bằng cách nào đó tôi phải hành động như thể tôi

biết Valier đang ở đâu. Tôi suy nghĩ xem mình nên bịa ra cái có gì.

"Hừm... Chà, tôi có thể thấy một lâu đài."

"!"

Tôi bắt đầu giải thích những gì tôi đã trải qua với Charlotte.

"Lâu đài. Lâu đài nào?"

"Tôi không biết. Nó hoang tàn... Có một lâu đài khổng lồ và khung cảnh trước mặt nó là... ai đó đang cười ngượng... tôi nghĩ vậy..."

Thay vì biết chính xác đứa trẻ ở đâu, tôi cố gắng giải thích nó giống như một người có khả năng thấu thị đồ vật.

Charlotte không giải thích cho tôi đứa trẻ mà cô tìm kiếm là ai. Tuy nhiên, nếu tôi giải thích về cuộc đào thoát của Valier và Dyrus khỏi Ma Vương Thành, cô sẽ có thể thấy rằng năng lực của tôi có tiềm năng.

Nếu tôi tiếp tục chứng tỏ giá trị của mình với Charlotte như thế này, cô sẽ để tôi yên.

Charlotte há hốc miệng, kinh ngạc vì tôi biết những sự thật mà tôi không thể nào biết được.

"Tôi không biết. Những người đàn ông trên ngựa đang đuổi theo họ. Họ đang chạy trốn. Hình như còn có cả ác quỷ... Đó là tất cả những gì tôi biết lúc này."

Tôi thực sự muốn cắn mạnh vào lưỡi mình khi đang diễn như vậy. Đôi môi của Charlotte run rẩy khi cô ngậy người nhìn tôi.

"N, nữa... Nữa đi. Làm nữa đi. Nhìn nữa đi. Nữa... Thêm chút nữa..."

Charlotte đột nhiên đứng dậy khỏi băng ghế, và bảo tôi làm tiếp. Tôi không tự tin rằng mình có thể đối diện với đôi mắt tuyệt vọng của cô nàng.

Tôi cảm thấy như mình đang làm một điều vô cùng tồi tệ, và thực sự đó là một việc rất xấu xa. Dù tôi có muốn sống đến đâu, tôi vẫn đang đùa giỡn với trái tim của cô gái này.

Tôi phải làm điều đó mặc dù biết rằng những lời nói dối nhỏ nhặt này cuối cùng sẽ sinh ra những lời nói dối còn lớn hơn.

"Tôi, tôi không thể nhìn thấy thêm nữa... Tôi sẽ lại thấy cảnh tượng đó... Chỉ có vậy thôi. Tôi không biết thêm gì nữa. Tôi không làm những việc như thế này trong bài kiểm tra Siêu Năng... Tôi không biết tại sao mình không thể nhìn thấy thêm... Có lẽ năng lực của tôi vẫn còn quá yếu..."

Dù tôi không cho cô biết vị trí của đứa trẻ mà cô tìm kiếm, chỉ cần biết những điều mà tôi không thể biết này dường như cũng đủ để Charlotte tìm thấy hy vọng.

"Cậu không thể tìm ra... liệu cậu ấy còn sống hay đã chết không? Chỉ cần vậy thôi... Chỉ cần biết sự thật đó... Chỉ cần vậy... Làm ơn..."

Charlotte, người đã từng đe dọa tôi, giờ lại đang van xin tôi. Trước đây, cô ấy coi tôi còn thấp hơn cả một con bọ vì tôi là một kẻ hạ đẳng thuộc một tổ chức tội phạm.

"Làm ơn... Làm ơn... Hãy tìm ra giúp tôi... Làm ơn...."

Bây giờ cô sắp quỳ xuống trước mặt tôi. Vẻ mặt lạnh lùng và cứng nhắc ấy đã hoàn toàn biến dạng và trước khi tôi kịp nhận ra, Charlotte đang khóc trước mặt tôi.

Charlotte đã phải chịu đựng những sự kiện kinh hoàng sau khi bị bắt cóc, và cô biết rằng tôi được cho là người sống sót duy nhất bên cạnh cô đã trải qua nỗi đau khổ đó. Và cuối cùng tôi đã cứu mạng cô nàng. Có lẽ đối với Charlotte, tôi là người duy nhất còn lại trong thế giới của cô ấy.

Ngay cả chuỗi sự kiện đó cũng đầy rẫy những lời nói dối, và bây giờ tôi lại phải làm điều tương tự. Lý do duy nhất tôi phải làm điều này là vì mạng sống của tôi đang bị đe dọa. Cả lúc đó và bây giờ.

Tôi nói với Charlotte đang cầu xin tôi tìm ra xem cậu bé còn sống hay đã chết:

"Tôi không... Tôi không biết cậu ấy ở đâu."

Tôi có một linh cảm rằng từ bây giờ tôi sẽ phải tiếp tục nói dối rất nhiều.

"Nhưng tôi chắc chắn rằng cậu ấy còn sống."

Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc cho Charlotte biết ít nhất một chút sự thật.

"Hức... Hức, hức!"

Charlotte túm lấy cổ áo tôi và bật khóc nức nở.

"Thật... Thật sao...? Cậu ấy còn sống...?"

"Hả... Vâng. Tôi có thể... cảm nhận được ít nhất là chừng đó..."

"Cả, cảm... Cảm ơn cậu... Cảm ơn cậu..."

Tôi không thể làm gì khác ngoài việc cắn môi khi nhìn Charlotte nức nở, trông như thể cô sắp ngã quỵ bất cứ lúc nào.

Bị gọi là kẻ phá hoại cốt truyện và bị nhiều người chỉ trích cũng không sao.

Tuy nhiên, việc phải lừa dối một người như thế này thật khó chấp nhận.

"Cảm ơn..."

Từ "Cảm ơn" như thể đâm xuyên qua trái tim tôi nhiều lần.

Trong số tất cả các Siêu Năng, Siêu Năng của tôi đặc biệt mơ hồ.

"Đây là lần đầu tiên tôi thử việc này. Thật đấy. Trước đây tôi chưa bao giờ cảm nhận được điều gì như vậy, chỉ trong trường hợp này thôi."

"Tôi không biết tại sao nó lại có tác dụng... nhưng, tôi thấy nhẹ nhõm."

Charlotte không có lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận cái cơ kỳ lạ này, rằng nó không có tác dụng trong bất kỳ trường hợp nào khác, vì tôi biết những điều mà không ai khác có thể biết. Những cảnh tượng tôi mô tả là những cảnh mà tôi sẽ không biết trừ khi tôi là Valier.

Cô thậm chí không hề nghi ngờ rằng tôi là Valier. Dĩ nhiên, có thể là do Siêu Năng mơ hồ của tôi có sức thuyết phục đến vậy.

Charlotte bảo tôi không được nói cho ai biết những gì tôi đã thấy và yêu cầu tôi đừng bao giờ đề cập rằng tôi có thể làm những việc như vậy. Không giống như những mệnh lệnh cô đưa ra cho tôi cho đến nay, những điều này có vẻ giống như những lời nhờ vả hơn.

"Cậu biết tại sao tôi lại yêu cầu cậu điều này mà... Làm ơn, Reinhardt."

Bây giờ cô thậm chí còn gọi tên tôi.

"Ừm, tôi biết."

Nếu Bertus phát hiện ra điều này, cậu có thể cũng muốn sử dụng tôi theo cách đó. Vì đó là một khả năng mà tôi thậm chí không có, tôi thà để Charlotte im lặng về chuyện này. Nếu ai đó hỏi tôi tại sao tôi có thể biết những điều này, mà không phải những điều khác, thì chỉ có mình tôi gặp rắc rối.

Charlotte dường như đã trở nên tuyệt vọng với tôi như với bản thể kia của tôi.

Đến thời điểm này, tôi là manh mối duy nhất mà cô có để tìm Valier. Charlotte, sau khi đã bình tĩnh lại một chút, mặt đỏ bừng.

Cô dường như nhận ra rằng mình vừa van xin và cầu khẩn trước mặt một gã mà cô hoàn toàn coi thường cách đây không lâu.

"Ồ, à... Chuyện đó... Hừm..."

Từ góc nhìn của cô nàng, cô đã để tôi thấy một trong những mặt xấu xí của mình. Charlotte dường như đã bình tĩnh lại, nhưng cô lại rơi vào một tâm trạng phức tạp hơn.

"Đừng bận tâm. Tôi không biết cậu ấy là ai đối với cậu, nhưng chắc hẳn đó là một người quan trọng. Vậy thì đây là một phản ứng hợp lý."

Khi tôi nói với cô rằng ngay cả Công chúa Đế quốc cũng có thể mất bình tĩnh, vì cô cũng là con người, cô đã cúi đầu về phía tôi.

"Không ngờ rằng... lại có ngày tôi nhận được sự an ủi như vậy."

Là vì cô đang được một thường dân an ủi, hay bởi một tên tội phạm, hay là vì cô cảm thấy thảm hại khi được một người khác an ủi như thế này? Charlotte dờ dẫm nhìn lên bầu trời đêm, trước khi bắt đầu nói lại.

"Cậu ấy là người đã cứu tôi."

".....Vậy sao?"

"Nếu không có cậu ấy, tôi... tôi đã không thể trở về."

Không ai ở Đế đô không biết rằng Công chúa đã bị Ma Vương bắt cóc. Tuy nhiên, không ai biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy khi ở đó và làm thế nào cô ấy thoát ra được.

Cả Charlotte và Bertus dường như đều muốn chôn vùi vấn đề này.

Charlotte không có bằng chứng thực sự nào vì cô không thực sự bị ám sát và đã có thể trốn thoát.

Trường hợp của Dyrus thì khác. Anh ta phải đối mặt với những mối đe dọa trực tiếp đến tính mạng và thậm chí đã chiến đấu, nhưng mối liên hệ của anh ta với Công chúa quá yếu để có thể liên kết với việc cô suýt chết.

Tất cả những điều này có thể bị coi là Công chúa tự ý bỏ đi vì quá bất ngờ.

Do đó, vụ ám sát Công chúa cứ thế bị chôn vùi mà không gặp vấn đề gì. Vì vậy, thông tin về Dyrus hay một đứa trẻ nào đó được cho là đã cứu Công chúa không được đưa ra ánh sáng.

Vậy nên Charlotte sẽ không nói ra sự thật nếu tôi không có được manh mối vừa rồi. Nói cho ai đó biết sự thật này thực sự rất nguy hiểm.

Cậu ấy là người đã cứu mạng cô.

Vì thế, cô mới tìm kiếm cậu ấy. Dường như đó là một lý do đủ tốt để tìm kiếm một người như vậy, nhưng liệu có đủ để đánh mất lý trí không?

"Thành thật mà nói... Nếu cậu ấy chỉ là người đã cứu mạng cô thì..."

"Đó không phải là chuyện đơn giản như vậy."

Charlotte nhìn tôi.

"Nếu không có cậu ấy, tôi đã phát điên rồi."

Ngay cả khi cô không chết, cô cũng sẽ phát điên. Charlotte đã khóc nức nở trong phòng giam đó, ôm xác mẹ trong tay.

Cô chắc chắn trông như đang ở trong một tình trạng nguy hiểm. Cô thậm chí không nhận ra có ai đó trong hành lang trước khi tôi gọi mình.

"Chúng tôi đã ở một nơi đầy xác chết và mùi máu. Bất cứ ai cũng sẽ phát điên ở đó."

Charlotte dường như nhớ lại thời điểm chúng tôi gặp nhau.

"Ở một nơi như thế, cậu ấy nói rằng mọi chuyện sẽ ổn, rằng chúng tôi sẽ thắng. Cậu ấy không ngừng cố gắng trấn an tôi, cố gắng an ủi tôi bằng cách nào đó."

Charlotte điềm tĩnh bắt đầu run rẩy. Lúc đó tôi không hề biết Charlotte thực sự là ai.

"Cậu ấy nói với tôi rằng cậu ấy đã mất hết ký ức. Cậu ấy không biết mình là ai. Thậm chí không biết tại sao mình lại ở nơi đó. Giữa tất cả những điều đó, dù lẽ ra cậu ấy cũng phải sợ hãi, cậu ấy vẫn cố gắng dỗ dành tôi. Cậu ấy thậm chí không biết tôi là ai, nên tôi chỉ run rẩy và khóc lóc ở nơi ghê tởm đó, trong khi cậu ấy cố gắng an ủi tôi bằng cách nào đó."

Tôi không chăm sóc cô nàng, vì cô là Charlotte de Gardias. Tôi chỉ chăm sóc cô vì cô là một đứa trẻ đang run rẩy, sợ hãi, và sắp từ bỏ mọi thứ, dù lẽ ra tôi mới là người phải cảm thấy kinh hoàng vì không có ký ức.

Việc tôi mất trí nhớ là một lời nói dối, nhưng sự thật là tôi không biết gì về danh tính của cô nàng, hoàn cảnh của tôi hay tình hình của thế giới này. Dường như Charlotte không chỉ cố gắng tìm tôi vì tôi đã cứu mạng cô ấy.

"Tôi đã hứa."

Phải. Charlotte chắc chắn đã hứa với tôi một điều.

"Tôi chắc chắn sẽ giúp cậu ấy lấy lại ký ức. Tôi đã hứa điều đó..."

Dường như cô muốn tìm tôi để giữ lời hứa của mình. Dĩ nhiên, tôi không thực sự bị mất trí nhớ. Tôi có cơ thể của Hoàng tử Valier, nhưng tôi không phải là Valier đó.

Có vẻ như những lời nói dối của tôi đã khắc sâu vào tâm trí của Charlotte. Giống như cô đã khắc ghi hình ảnh của tôi. Một thứ không thể dễ dàng xóa bỏ.

"Liệu cậu ấy có thực sự muốn điều đó không? Lấy lại ký ức của mình?"

“.....Gì cơ?”

"Chẳng phải cậu ấy đã phải chịu đựng khá nhiều trong Ma Vương Thành, đến mức mất đi ký ức sao? Sẽ tốt hơn nếu cậu ấy không nhớ ra phải không? Dĩ nhiên, việc nhớ mình là ai rất quan trọng, nhưng có những ký ức tốt hơn là nên quên đi."

Tôi nói điều này với hy vọng rằng cô sẽ cảm thấy bớt áp lực hơn trong việc giữ lời hứa.

Tôi không thực sự có ký ức nào bị mất, nhưng tôi sẽ cảm thấy tội lỗi vô cùng nếu cô cứ cố gắng tìm lại thứ mà tôi thực sự chưa bao giờ đánh mất.

Nghe những lời của tôi, Charlotte nhìn tôi với đôi mắt mở to.

".....Điều đó có thể... Ừm. Có thể là vậy... Phải."

Nếu một người đã trải qua điều gì đó quá khủng khiếp, chẳng phải tốt hơn là cứ quên hết mọi thứ đi sao? Charlotte dường như đồng ý với tôi ở một mức độ nào đó.

"Phải, cũng chưa muộn để nói chuyện sau khi cậu tìm thấy cậu ấy."

Trong tất cả tội lỗi của mình, tôi cảm thấy nhẹ nhõm một chút. Vẻ mặt của Charlotte, vốn trông vô cùng buồn bã và sẵn sàng từ bỏ mọi thứ nếu nghe tin tôi đã chết, đã tươi tỉnh hơn một chút. Cô dường như cảm thấy rất tội lỗi vì đã đánh mất tôi và không thể giữ lời hứa.

Cô trông có vẻ tràn đầy năng lượng hơn và thậm chí còn lần đầu tiên mỉm cười với tôi.

"Tìm cậu ấy đi."

Charlotte nhìn thẳng vào mắt tôi.

"Vậy thì, tôi sẽ làm bất cứ điều gì cậu muốn."

".....Đó không phải là một lời hứa khá mạo hiểm khi nói với một kẻ hạ đẳng và nguy hiểm như tôi sao?"

Charlotte tin rằng tôi là sợi dây duy nhất nối liền cô và Valier, điều đó giải thích cho sự thay đổi thái độ đột ngột của cô.

"Cậu đã khá liều lĩnh trong trận quyết đấu đó. Cậu không có vẻ ngốc nghếch, nhưng cậu lại đi làm một việc như vậy chỉ vì lòng tự trọng của mình. Dù cậu có một tính cách kỳ lạ, cậu không gây cho tôi ấn tượng là một kẻ ngốc, nhưng cậu lại hành động như một kẻ ngốc vào lúc đó... Đó là những gì tôi nghĩ."

"Cậu nói chuyện khá hay trước mặt đối tượng mà cậu đang nói xấu đấy."

"Đó là tất cả những gì tôi có thể thấy vào lúc đó."

Dường như Charlotte có quan điểm khác về việc này so với Bertus. Bertus ngưỡng mộ sự kiên trì của tôi, đứng dậy ngay cả sau khi bị đánh hết lần này đến lần khác. Tuy nhiên, Charlotte dường như đánh giá tôi là một người sẽ dùng vũ lực ngay cả trong những tình huống mà tốt hơn là nên nhượng bộ, vì lòng tự trọng của mình.

"Tuy nhiên, dù lẽ ra cậu đã thua, cậu lại thắng một cách vô lý như vậy."

Nếu tôi thua trong tình trạng đó, đánh giá của Charlotte về tôi sẽ không thay đổi, nhưng cuối cùng, tôi đã có thể chiến thắng nhờ

một điều vô lý như đột ngột thức tỉnh một Siêu Năng giữa trận chiến.

Thấy kết quả đó, Charlotte dường như đã thay đổi suy nghĩ một chút.

Trở lại với vẻ điềm tĩnh và lạnh lùng thường thấy, Charlotte khẽ nói.

"Dường như, có những lúc người ta phải làm điều gì đó liều lĩnh."

Cô muốn một thứ gì đó đến mức thậm chí tìm đến một bạn học cùng lớp thuộc một tổ chức tội phạm.

Đó là lý do tại sao Charlotte đã vượt ra ngoài việc chỉ yêu cầu hợp tác với một người mà cô thường không muốn dính líu đến. Cô thậm chí còn đưa ra một lời hứa nguy hiểm như vậy với tôi.

Cô đã may mắn, vì tôi thực sự là Valier. Nếu tôi là một kẻ biến thái kỳ quặc thì sao? Hử?

"Tôi cảm thấy mình như một con tép bị kẹt trong cuộc chiến của cá voi."

"Bạn đang nói về Bertus à?"

"Phải, cả hai người có thể không nhận ra, nhưng trong khi hai người có thể ổn, tôi thì hoàn toàn kiệt sức. Tôi phải để ý sau lưng mỗi khi ra ngoài vào ban đêm."

Dù nhìn theo cách nào đi nữa, tôi trông như một kẻ cơ hội hoàn toàn...

Trời ạ... Tình hình đã trở nên như thế này ngay cả khi có Charlotte ở đó. Lát nữa khi gặp Bertus, cậu ta có lẽ sẽ hỏi những câu như: "Cậu khá thân với Charlotte nhỉ?"

Tôi nên trả lời cậu thế nào? Hoặc nếu ai đó từ phía Charlotte thấy tôi với Bertus thì sao. Họ có lẽ sẽ phàn nàn kiểu như: "Cậu khá thân thiết với Bertus nhỉ? Hử?" Chuyện đó thực sự có thể xảy ra.

Thành thật mà nói, tôi không muốn gặp rắc rối với bất kỳ ai, bao gồm cả hai người này, vào lúc này.

Sẽ gần như không thể để tôi giữ thái độ trung lập giữa họ.

Charlotte mỉm cười, khoe miệng hơi nhếch lên, sau khi nghe những gì tôi nói.

Cảm giác đó tương tự như nụ cười của Bertus khi hắn tiết lộ bản chất nham hiểm hơn của mình cho tôi.

"Tôi tin rằng cậu biết cách tự lo cho mình khá tốt đấy.
Reinhardt."

Ngay cả khi phe phái của họ khác nhau, họ vẫn giống hệt nhau.

Tại sao họ lại hành động giống nhau đến vậy?

Thực tế, nếu cô xuất hiện trong tiểu thuyết gốc, chẳng phải cô sẽ thực sự chiếm lấy vị trí của Bertus sao?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

Thanks For Reading